

LBRIS

We know
books

NAOMI WILLIAMS

**PACIENTA DIN
PAVILIONUL 9**

Traducere din limba engleză și note
DANA-LIGIA ILIN

LITERA
București

PROLOG

M-au trezit sirenele poliției, sau poate că a fost zgomotul lemnului crăpat când mi-au spart ușa casei. „Trezit“ nu-i cuvântul potrivit. *M-au convins să-mi revin.*

Clipind, pe jumătate conștientă, mi-am ridicat capul. Părul unsuros mi se lipea de față și de buze. Am împins deoparte șuvițele de pe obraz și m-am ridicat în coate, nedumerită de ce zac pe niște dale reci, ude.

Încă dezorientată, m-am așezat în genunchi. Apoi, cu capul învârtindu-mi-se, mi-am lăsat bărbia în piept. Groaza înghețată mi-a inundat venele când am văzut că pieptul bluzei albe mi-e ud learcă de ceva roșu. Stomacul mi s-a răscolit. M-am opintit să vomit, dar nu simțeam durere. Mi-am pipăit trupul sub bluză. Nici o durere. Nu era sângele meu.

Mi s-a tăiat răsuflarea. Nu puteam suporta să simt bumbacul ud pe piele. Am tras de pânză cu degetele tremurând, în vreme ce gândurile mi se zbăteau, încercând să-mi amintesc ce mama naibii se întâmplase. Însă n-am dat decât de un vid care mă încremenea.

Am încercat să mă ridic, însă picioarele îmi tremurau prea tare ca să-mi suporte greutatea. Am auzit în

spate strigăte. M-am întors și am văzut oameni care se mișcau, apoi s-au oprit, și toți ochii erau ațintiți asupra mea.

Iarăși s-a întunecat totul.

1

LUNI

Am desfăcut în evantai dosarele cu cazuri psihiatrice de pe biroul din sala de terapie, căutând numele noii mele paciente: Laura Winters. Mi-am imaginat informațiile sumare dinăuntru: vârsta, starea civilă și rudele apropiate, profesia, bolile avute și de ce a fost închisă. Treaba mea era să pun carne pe scheletul dosarului Laurei în ședințele noastre, prima urmând să înceapă în câteva minute.

Fotografia mică, pătrată, a unei femei cu părul închis la culoare era capsată pe coperta dosarului. Era cam de vârsta mea și părea destul de modestă, însă știam din experiență că a avea un aer nevinovat înseamnă foarte puțin. Sinele real trăia în spatele acelei măști de piele și mușchi. I-am privit cu atenție ochii, întrebându-mă ce taine zac dincolo de privirea goală. Era fața unei martore, a unei victime sau unei ucigașe? Aveam la dispoziție mai puțin de o săptămână ca să aflu. La așa presiune, nu-i de mirare că o durere de cap provocată de tensiune mi se aduna în țeastă.

Ridicând dosarul, m-am întrebat iarăși de ce mă ceruse anume pe mine, insistând că sunt singurul

psiholog cu care vrea să vorbească. Dat fiind că practica ea însăși psihologia înainte să fie închisă aici, am presupus că este datorită reputației mele – cel puțin a părții bune, renumele pe care mi l-am creat pentru că am îmbunătățit sprijinul din adăposturile pentru femei. E clar că n-auzise de greșeala pe care am făcut-o în urmă cu un an. Alungând gândul, m-am uitat la ceasul de deasupra ușii și am văzut că se apropia ora primei noastre întâlniri.

M-am întors să mă uit prin încăperea micuță pusă la dispoziție pentru ședințele de terapie zilnice. Am fost dezamăgită de atmosfera deloc primitoare – pereții goi și o fereastră înaltă, închisă cu plasă de sârmă. Lumina naturală este mai favorabilă pentru ca un pacient să se relaxeze. Cea a tuburilor de neon care zumzăiau slab în mijlocul tavanului, aruncând o lumină dură, fluorescentă, era cel mai departe cu puțință de cea naturală.

Două canapele masive erau așezate în unghi drept, una pe peretele din fund și cealaltă la stânga, ocupând prea mult spațiu. Pe o măsuță de cafea din lemn de pin era o cutie cu șervețele deschisă, cu unul ridicat ca un steag alb. Încăperea mi se părea înăbușitoare, aproape claustrofobică, așa că Dumnezeu știe cum se simte cineva care are o afecțiune mintală – mai ales că mi s-a spus că ușa trebuie să rămână tot timpul încuiată, chiar și când sunt singură acolo.

M-am gândit la cabinetul spațios pe care l-am închiriat în Londra, decorat în nuanțe liniștitoare de verde. Pacienții stăteau în fotoliul confortabil și, invariabil, în timp ce vorbeau mângâiau catifeaua albastră-verzuie, mișcarea firelor moi sub degetele lor era alinătoare. Dacă ar freca cineva țesătura sintetică roz de pe

canapelele acestei încăperi, probabil ar provoca destulă electricitate statică încât să ia foc.

Gândul la cabinetul meu m-a făcut să tânjesc să fiu înapoi acasă. Mă durea spatele de la dormitul pe saltea subțire din camera pe care Heaton Place mi-o pusese la dispoziție pe perioada tratamentului Laurei. Când mi-am schimbat poziția pe scaun, tălpile pantofilor au scrâșnit pe aceeași mochetă care se afla la toate etajele centrului, inclusiv în aripa personalului, aflată în clădirea alăturată, unde mi se dăduse o cameră. Era o cazarmă veche, și am petrecut ore de insomnie tremurând sub o pilotă subțire. Prin contrast, căldura din acest centru de detenție modern era moaleșitoare. M-am întors spre caloriferul îngust din spatele biroului și am pus mâna pe metal, smucind-o înapoi când mi-a ars palma. Am îngenuncheat ca să caut un termostat, sperând că nu-i momentul ales de noua mea pacientă ca să intre și să fie întâmpinată de fundul meu. Nu erau decât țevi de metal care intrau în podea.

M-am așezat la loc la birou și mi-am ridicat părul, ca să las aerul să-mi ajungă pe gât. Transpirația mi se aduna la rădăcina părului. Nu așa se începe un tratament. Trebuia să fiu destinsă și pregătită, nu o epavă lipicioasă. M-am înjurat singură pentru că am lăsat curiozitatea față de cazul Laurei să mă atragă în asta. Aș fi putut să refuz. Aș fi putut să le spun că e un sacrificiu prea mare să-mi întrerup viața obișnuită, dar era ceva ademenitor în tot secretul ăsta. Trebuie să recunosc că și mândria a jucat un rol. Era măgulitor să fiu aleasă din mulțime; și era exact validarea de care aveam nevoie după anchetă.

Un zdrăngănit de dincolo de fereastră m-a făcut să tresar. A fost urmat de răgetul unui soi de motor.

Tocmai ce-mi lipsea. Utilajele grele care se mișcă în apropiere nu sunt cel mai bun fundal sonor pentru o ședință de terapie. M-am uitat din nou prin încăperea mobilată sumar, observând în ce fel îmi afectează emoțiile. Era ceva pustiu la pereții goi, ceva lipsit de nădejde la pernele pleoștite ale canapelei. Diferența față de mediul meu de lucru confortabil obișnuit a stârnit iar vinovăția dată de viața privilegiată pe care o duceam eu și Connor, mai ales în comparație cu experiențele unora dintre femeile cu care lucram în adăposturi. Am hotărât că o să-mi facă bine să petrec ceva vreme într-un mediu ca acesta. O să-mi amintească să-mi apreciez libertatea și confortul de acasă. Mi-era dor deja de Connor. Slavă Domnului, peste câteva zile o să fim amândoi acasă, unde ne este locul.

Răgetul de afară a încetat, lăsând încăperea nefiresc de tăcută. Am închis ochii și am încercat să ignor nervul sciatic care mă sâcăia. Trebuia să-mi aduc aminte pentru ce mă aflu aici. După ceea ce i s-a întâmplat surorii mele, am urmat cursuri de psihologie anume ca să le ajut pe femeile care au suferit traume. Incidentul fusese incontestabil traumatic. Oricât de incomod m-aș fi simțit în această cameră, acceptarea acestui caz ciudat era ceea ce se cuvenea să fac, și, cu cât mai repede o ajutam pe Laura să-și amintească ce s-a întâmplat în seara aceea, cu atât mai repede puteam să mă duc acasă. Presupunând că aș putea s-o ajut în cele șase zile de tratament intensiv care ne fuseseră alocate.

Am deschis dosarul care avea o etichetă albă cu „Laura Winters“ lipită lângă fotografie. Am să fac tot ce-mi stă în puteri ca s-o ajut pe Laura să-și caute în subconștient amintirile pe care le-a încuiat. Dat fiind că nu mai era nimeni altcineva la fața locului, polițiștii

aveau nevoie să afle urgent al cui sânge era și unde se afla acum acea persoană; mai ales dacă exista vreo șansă să fie încă în viață.

Laura Winters. I-am rostit numele în încăperea tăcută. L-am repetat până când gura mea a învățat tiparul și cuvintele îmi sunau ciudat în urechi, doar o înșiruire de sunete fără înțeles. Doar asta și era limbajul, am cugetat, o încâlceală de sunete care comunică ce se petrece în capetele noastre.

Sau ce vrem să creadă oamenii că se petrece în capetele noastre.

Mai folosim limbajul și pentru a minți. De aceea am fost chemată din cabinetul meu confortabil și din casa mea plăcută; de aceea mi-am lăsat acolo soțul cel frumos și viața cea frumoasă, ca să stau în acest centru lipsit de suflet până când Laura Winters îmi poate spune ce s-a petrecut cu adevărat în acea seară cumplită.

Ea zice că nu știe de ce și-a pierdut memoria, sau de ce a fost găsită singură, acoperită de sângele altcuiva. Singurul lucru de care pare să fie absolut sigură este că eu sunt singurul psiholog cu care poate – sau vrea – să vorbească.

Am ridicat privirea de la dosar când am auzit cum ușa era descuiată. Era o femeie îmbrăcată în costum-pantaloni, care a zâmbit pe când pășea șovăielnic în cameră.

– Emma?

A venit la mine, urmată de două persoane, un bărbat musculos cu părul dat pe spate cu gel și o femeie voinică, amândoi în uniforme albastre de spital. Aveau atârinate la gât ecusoane cu Heaton Place prinse de legitimații dreptunghiulare obișnuite, plastificate. Trebuia să-mi amintesc să cer legitimația mea. Încă nu primisem cardul breloc de acces și nu-mi plăcea să mă aflu în încăperi încuiate, chiar dacă era pentru siguranța mea.

Am închis dosarul și am dat ocol biroului cu mâna întinsă.

– Da, Emma Best. Mă bucur de cunoștință.

– Melanie, a zis.

Mâna ei rece a strâns-o pe a mea, apoi s-a ascuns la spate.

– Melanie Coldwell. Sunt psihologa supervizoare de la Heaton Place. Mă bucur să te cunosc.

Părea foarte tânără pentru a fi supervizoare. Ochii căprui erau foarte mari pe fața îngustă, de spiriduș,

și părul închis la culoare tuns *pixie* o făcea să arate mai degrabă ca o fetișcană frumoasă decât ca un membru de rang înalt al unei echipe de psihologi. Am presupus că trebuie să aibă pregătirea cuvenită pentru poziția de consultant. Am fost supervizoare pentru doi psihologi cu care împărțeam spațiul la Londra, însă, în ciuda numeroaselor cereri de când munca mea a început să fie recunoscută, nu mi-am asumat niciodată acest rol cu cineva din afara cercului meu profesional. Nu-mi plăcea să refuz, dar n-am simțit niciodată că aș avea acea capacitate suplimentară. Plănuiam s-o fac într-o bună zi, când voi avea mai mult timp.

Am aruncat o privire în spatele lui Melanie, la cele două persoane în uniforme de spital. Ea s-a întors.

– El este Aidan și ea este Julie, sunt infirmierii noștri.

Ei au ridicat mâinile în chip de salut și au înclinat din cap. Am observat pe partea interioară a antebrațului lui Aidan un craniu tatuat, având între fălci o cheie de modă veche în loc de dinți. Părea de prost-gust, dacă ne gândim unde lucra el.

– O să particip la ședințele cu Laura, a zis Melanie.

– Aha.

Mi-am încleștat pumnii pe lângă trup. Trecuse multă vreme de când fusese supravegheat felul în care lucrez.

– N-am știut că voi fi supervizată în timpul ședințelor, am zis, încercând să nu las iritarea să mi se strecoare în voce.

Nu eram cineva angajat de probă și n-aveam nevoie să mi se dea o notă între unu și zece. Ani în șir l-am avut supervisor pe Harvey. Relația noastră se construise pe parcursul ultimului deceniu și plănuisem să discut cu el pe FaceTime orice problemă se ivea. Faptul că urma să fiu supravegheată de această femeie mă deranja.

Melanie a ridicat o mână ca să mă oprească.

-Nu-ți face griji. Mă aflu aici doar ca să te sprijin. Consideră-mă copilot. Ne-am gândit că, de vreme ce ai fost atât de generoasă încât să-ți rupi din timp, meriți un slujitor care să te ajute.

-Un slujitor?

Mi-am înălțat sprâncenele. Era un cuvânt interesant pe care să-l alegă un specialist de rang înalt. Probabil voia să-mi intre în grații, pentru că, dacă aș fi plecat, cei din conducerea lui Heaton Place s-ar fi aflat într-o situație dificilă. Am oftat în sinea mea. Asta-i problema când lucrezi cu profesioniști din domeniul sănătății mintale: ajungi să pui la îndoială fiecare cuvânt pe care îl rostesc, scormonind după motivații.

Am arătat spre canapele.

-Luăm loc?

Melanie a pornit într-acolo, însă infirmierii stăteau stingheriți în mijlocul încăperii, cu mâinile la spate. Spațiul nu era destul de mare pentru atâția oameni.

-Voi doi trebuie oare să vă ocupați de...

-Fiecărui pacient din pavilionul 9 îi sunt repartizați doi infirmieri, a intervenit Melanie pe când ei se îndreptau spre ușă. Vor fi cu noi ori de câte ori ne întâlnim, stând în afara camerei.

Ușa s-a încuiat în urma lor.

-Asta e ceva neobișnuit, am zis, conștientă de canapeaua cu cocoloașe de sub mine și de țesătura roasă a pernelor.

Nici măcar un centru privat de detenție pentru persoane cu probleme mintale ca Heaton Place n-avea bani de irosit pe personal care să stea doar pe aproape.

-Chestia e că - Melanie a aruncat o privire spre ușă, apoi s-a uitat iar la mine, serioasă - trebuie să ținem

ascuns acest lucru până când avem niște răspunsuri, așa că este o mică echipă repartizată doar acestui caz. Nimeni din centru în afară de conducere, eu, Aidan și Julie nu știe ce s-a întâmplat sau de ce se află aici Laura. Pentru oricine altcineva ea este Pacienta X. Poliția și avocații au acceptat să păstreze tăcerea timp de șase zile, sperând că Laura va dezvălui cine a fost rănit și unde se află acum. Era atât de mult sânge la fața locului, încât e improbabil să fi supraviețuit cineva... Dar cât timp există chiar și o șansă mică, trebuie să ne străduim din răspuțeri s-o facem pe Laura să-și amintească ce s-a întâmplat în seara aceea.

-Și acel termen de șase zile e bătut în cuie, da?

Melanie a încuviințat din cap.

-Da, mă tem că este. Până sâmbătă. După aceea ea va fi mutată în spitalul unei închisori și poliția nu va avea de ales, va trebui s-o aresteze ca să fie interogată oficial. Din cauză că starea ei mintală e precară, acesta este cel mai rău scenariu posibil, și sper cu adevărat că nu se va ajunge la asta. Și apoi este posibilul circ mediatic care așteaptă să se dezlănțuie. Toată lumea iubește misterul, nu-i așa? Nu vrem să ajungă în presă, ca lumea să emită judecăți, înainte să avem o șansă să descoperim adevărul.

-Înțeleg.

Imagini cu Connor zbierând la reporterii și fotografiile care mă așteptau pe stradă în fața casei cu un an în urmă îmi fulgeră prin minte.

Ochii lui Melanie au săgetat spre ușă, apoi înapoi la mine. Și-a ciugulit unghia degetului mare.

-Din cât înțeleg, crezi că Laura ar putea să fie periculoasă? am zis, încercând să-mi controlez neliniștea tot mai puternică.

Mâinile i-au rămas nemișcate.

- De ce spui asta?

- Doi infirmieri, unghiile tale roase.

Am făcut semn cu capul spre degetul ei mare. Și-a descleștat mâinile și a strâns pumnii în poală.

- Faptul că am fost adusă aici așa de repede și tot vălul de mister. M-am uitat la camera de supraveghere din stânga, deasupra ușii, rotundă și neagră ca pupila unui ochi. Supravegherea permanentă.

- Asta-i chestia, a zis Melanie. Încă n-avem nici cea mai mică idee. Ar putea să fie o martoră sau o victimă. Sau ar putea să fie o ucigașă. Până nu-și poate aminti ce s-a întâmplat în acea seară nu știm ce este sau al cui e sângele în care era scăldată. De aceea trebuie să luăm măsuri de precauție rezonabile.

- Bine, înțeleg, am zis. Am citit dosarul, dar aș vrea să aflu părerea ta despre Laura Winters. Ce știi în această fază?

Degetele lui Melanie s-au desfăcut din pumni și și-a pus palmele pe pantalonii mulați.

- A fost descoperită de polițiști singură în propria casă după ce un vecin a raportat că aude pe cineva tipând. Era catatonică și plină de sânge care nu era al său. Era mânjită pe mâini și pe partea din față a hainelor, dar când au dus-o la spital nu avea răni.

- Absolut nici una?

Melanie a ridicat mâinile și le-a lăsat să cadă la loc pe genunchi.

- Nici una. Din punct de vedere fizic era bine, dar năucită, fără nici o reacție.

M-am ridicat și m-am dus la birou să iau dosarul, carnetul și stiloul.

- I s-au administrat stimulente ca s-o facă să-și vină în fire?

- Nu, și-a recăpătat reacțiile înainte ca medicii să hotărască ce să facă, dar se pare că nu-și amintește ce s-a petrecut.

- Nimic, nici măcar frânturi?

- Nimic.

Am parcurs rapid raportul dactilografiat, verificând dacă sunt acolo toate informațiile. M-am așezat, apoi m-am întors iar spre Melanie și am zis:

- Și în ce stare ai zice că este acum?

Ea a privit în sus, în stânga, și mi-am imaginat-o vizualizând pacienta și căutând cuvintele potrivite ca s-o descrie.

- Lucidă.

Am scris „lucidă“ pe prima pagină a carnetului.

- Și neliniștită.

Am scris și asta.

- Neliniștită. Așa. Mi-am lovit ușurel dinții cu capătul stiloului. Cred că toți am fi neliniștiți în situația ei, nu? Am recitit ultimul paragraf al raportului. Așadar, insistă că nu va vorbi decât cu mine. Am ridicat privirea. Care crezi că este motivul?

Obrajii lui Melanie au prins culoare, iar eu am simțit că sângele fierbinte mi-a năvălit în față. Trebuie să fi crezut că vânez complimente. Dacă ar ști cât de nesigură de propria capacitate am devenit în ultima vreme!

Chiar și înainte ca profesionalismul să-mi fie pus sub semnul întrebării, anii de lucru cu femeii care au fost în relații abuzive îmi afectaseră perspectiva. Petrecusem un deceniu tratând persoane care sufereau de traumă și stres posttraumatic, și în acea perioadă văzusem dedesubtul bolnav, murdar al umanității. În ciuda